

nař. min. financí ze dne 3. května 1850, čís. 18 ř. zák., zachovaného v platnosti čl. III. uvoz. zák. k ex. řádu, promlčuje se přednostní právo ve třech letech ode dne, kdy poplatek podle platebního rozkazu měl býti zapraven. Promlčení toto se však přetrhuje, bylo-li použito zákonných prostředků k vymáhání poplatku, mezi něž patří i knihovní zajištění poplatku (srv. jud. 153), jež stalo se v tomto případě dne 27. ledna 1921 a začala tedy tímto dnem běžeti nová tříletá promlčecí lhůta pro přednostní právo poplatku a skončila dnem 27. ledna 1924. Po té zůstalo knihovně zjištěnému poplatku zachováno již jen jeho běžné knihovní pořadí. Ježto dražba nemovitostí, o něž tu jde, byla provedena dne 15. dubna 1925 a v této době přednostní právo pro převodní poplatek již uplynutím tří let ode dne knihovního zajištění zaniklo, netřeba prováděti rekursním soudem nařízené šetření o této pohledávce berního úřadu, když požadované pro ni přednostní pořadí jí přiznati nelze.

Čís. 5315.

Soud, povoluje prozatimní opatření podle §u 382 odstavec první ex. ř., jest vázán zajišťovacími prostředky, navrženými stranou, a nemůže povolit stranou nenavržený způsob zajištění.

(Rozh. ze dne 30. září 1925, R I 792 25.)

Návrhu, by bylo povoleno prozatimné opatření uschováním obilí, s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d vyhověl rekursu odpurce potud, že povolil prozatimné opatření správou obilí. N e j v y š š í s o u d k dovolacímu rekursu odpurce prozatimného opatření nepovolil a uvedl v

d ů v o d e c h :

Po formální stránce nelze přisvědčiti názoru rekursního soudu, že soud, jenž povoluje podle §u 382 odstavec první ex. ř. prozatimní opatření, není vázán zajišťovacími prostředky, navrženými stranou, nýbrž může povolit též prozatimní opatření způsobem, stranou nenavrženým, jen když návrh na zajištění nároku, ohroženou stranou tvrzeného, byl učiněn a odpovídá zákonným předpisům o prozatimních opatřeních. Podle §u 382 odstavec první ex. ř. má soud ovšem jistou volnost při výběru zajišťovacích prostředků, ale jen volnost obmezenou, totiž potud, že při nařízení zajišťovacího prostředku podle povahy případu nejúčelnějšího není sice vázán prozatimními opatřeními, v §u 382 ex. ř. uvedenými, ale je vázán návrhem strany, neboť podle výslovného předpisu onoho ustanovení stane se nařízení zajišťovacího prostředku k návrhu strany. Názor, že požadavku návrhu ve smyslu §u 382 odstavec první ex. ř. jest učiněno zadost, když ohrožená strana činí vůbec návrh na povolení prozatimního opatření, třebaže v něm není uveden zajišťovací prostředek, jenž má býti povolen, ocitá se v rozporu s předpisem §u 389 ex. ř., podle něhož ohrožená strana musí přesně označiti opatření, za které žádá. Správnosti tohoto názoru nasvědčuje také předpis §u 392 ex. ř., že pro týž nárok může k návrhu povoleno býti několik opatření

zároveň, jeví-li se jich soudu podle povahy případu třeba, by účelu zajištění bylo úplně dosaženo. Ze srovnání těchto předpisů s předpisem Šu 382 odstavec první ex. ř. jde na jevo, že soud může povolit jen taková opatření, jež byla ohroženou stranou navržena a že jest povinností ohrožené strany, by navrhla takový zajišťovací prostředek, jež může soud podle Šu 382 odstavec první ex. ř. jako účelný k zajištění ohroženého nároku naříditi. Není potřebí šířiti se o tom, že materialie k exekučnímu řádu, jichž se dovolává rekursní soud, nelze vykládati v ten rozum, že odporují zásadním předpisům §§ 382 (1), 389 a 392 ex. ř.; naopak hlavním účelem jejich vývodů jest doličiti, s jakých hledisek bylo upuštěno od toho, vázati soud a strany určitými v zákoně taxativně vypočtenými prostředky. Materialie vyslovují obavu, že taxativním výpočtem způsobené přílišné omezování soudce v příčině volby prostředků k zajištění stranou žádaného výsledku sporu anebo exekuce, mohlo by mařiti účel prozatímních opatření, jelikož by se tím dlužníku dostalo premie na vymýšlení opatření, jimž by nebylo lze čeliti zajišťovacími prostředky v zákoně vypočtenými. Postup rekursního soudu, jenž místo prozatímního opatření uschováním, navrženého stranou a povoleného soudem prvim, povolil prozatímní opatření správou, jehož ohrožená strana vůbec nenavrhla, nelze tudíž srovnati se zákonem.

Čís. 5316.

Totožnost rozepře předpokládá totožnost konkrétního žalobního nároku. Totožnost právního poměru, z něhož v tom i onom sporu odvozuje se různý konkrétní nárok, nestačí. Rozhodnutí o právním poměru jakožto předurčující otázce pro rozhodnutí o konkrétním žalobním nároku stává se účastným hmotněprávní moci jen za podmínek Šu 236 (§ 259) c. ř. s.

(Rozh. ze dne 30. září 1925, Rv I 928 25.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaném náhrady škody, ježto žalovaný nesplnil trhovou smlouvu, jíž prý jí prodal louku. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d u v o d ů:

Co do právního posouzení činí se v dovolání napadenému rozsudku výtky, že nepřistoupil na názor, že otázka, zda kupní smlouva byla uzavřena, byla již pravoplatně rozhodnuta ve sporu u okresního soudu v S. (č. j. C 49/21). Dovolatelka nemá pravdu. Spor byl sice veden mezi týmiž stranami, avšak nejedná se o týž nárok žalobní. V prvním sporu vyslovuje rozsudek povinnost žalovaného vydati žalobkyni aneb ve stejné váze nahraditi 16 q lučního sena z parcely čis. 34 v Z., sklizeného v roce 1921, nebo zaplatiti za ně po 280 Kč za každý metrický cent. V druhém sporu zažalována byla náhrada škody 10.000 Kč za seno v době od 1921—1923 a za prodejní hodnotu louky. O otázce, zda kupní smlouva byla platně uzavřena, nebylo vůbec rozsudkovým výrokem